

IDEALIST, REALIST IN PREDVSEM PRAGMATIK -
VALENTIN KRALJ, UPOKOJENI RAVNATELJ OSNOVNE ŠOLE DR. SLAVKA
GRUMA ZAGORJE

Začetek letošnjega šolskega leta je ravnatelj OŠ dr. Slavka Gruma v Zagorju, Valentin Kralj, pričakal kot upokojenec. Cele počitnice je pridno delal, da je pripravil pedagoško, organizacijsko in finančno podlago za delo v novem šolskem letu. Kadar človek odhaja iz okolja, ki ga je dolga leta bogatil, za njim ostane praznina. Mogoče danes še nismo sposobni oceniti njene globine, vendar verjamem, da bo čas pokazal, da smo izgubili enega od kompasov človeškosti in pristnosti na naši šoli.

Naš ravnatelj je bil človek, ki je poleg splošne človeške kulture premogel tudi poseben pedagoški dar. V medosebnih odnosih je bil prijazen, vljuden, ljubezniv in razumevajoč, ali kot bi dejali v današnjem jeziku, liberalen in demokratičen. Nikoli ni dajal občutka superiornosti, da je večji in boljši, temveč samo, da je človek, ki ima nekaj več izkušenj in lahko zato pomaga. Pri svojih ravnanjih je bil človeško topel, umirjen, vedno je imel čas in čut za drugega človeka.

Njegova vrlina je bila tudi ta, da ni vsiljeval svojih pogledov in misli, sodelavcem ni jemal njihove svobode razmišljanja in odločanja, imel je rad svoje učence in bil do vseh dobrohoten. Bil pa je tudi avtonomen, vedno je ravnal po svoji presoji tako, kakor je vedel ali čutil, da je pravilno in potrebno v posameznem primeru in položaju.

Bil je hkrati idealist in realist ter predvsem velik pragmatik. Imel je vizijo in ideal človečnosti, ki se ga je trudil doseči pri sebi, sodelavcih in učencih.

Njegovo prvo učiteljsko delovno mesto leta 1969 je bilo na šoli s prilagojenim programom v Zagorju, od leta 1980 pa je bil ravnatelj te šole, ki si je nadela ime po dr. Slavku Grumu. V času njegovega ravnateljstva se je šola s svojo razvejeno dejavnostjo močno uveljavila v domačem kraju in vsem slovenskem prostoru.

Stroka je hitro ugotovila, da gospod Kralj svoje področje dela dobro obvlada, da je sposoben organizator, da redno spremlja izobraževalno vzgojna dogajanja na področju specialne rehabilitacijske pedagogike, zato mu je zaupala različne zadolžitve in funkcije. Od leta 1984 do 1986 je bil predsednik defektologov Slovenije, od leta 1992 dalje pa predsednik sekcije LMDR in član glavnega odbora in sekretariata Društva defektologov Slovenije. V defektološki prostor je vnesel svojevrsten način dela in pokazal, da se šola kljub majhnosti in učencem, ki so drugačni, lahko afirmira tudi v širšem slovenskem okolju, o čemer pričajo množične prireditve in številni projekti, ki jih je pod njegovim vodstvom organizirala šola, v občini in izven nje. Leta 1992 je dobil za svoje delo najvišje državno priznanje na področju defektološke stroke, to je plaketo Antona Skale. V letu 2000 pa je dobil naziv ČASTNI OBČAN občine Zagorje ob Savi.

Njegova posebna ljubezen pa je delo v različnih ljubiteljskih kulturnih skupinah v občini. Redno je nastopal na gledaliških predstavah, ki jih je naštudirala gledališka družina Mlinše in nešteti prireditvah, gledaliških predstavah ter proslavah po vsej Sloveniji. Od leta 1969 je tudi predsednik Kulturnega društva Mlinše. Je imetnik najvišjega priznanja za področje kulture v občini – Plaketa dr. Slavka Gruma.

Njegova zasluga je tudi ustanovitev in priključitev šoli regijske delavnice pod posebnimi pogoji leta 1984, pridobitev nove šolske zgradbe v letu 1988 na Cankarjevem trgu, 1991 leta je bila predana svojemu namenu telovadnica, v šolskem letu 1993/94 pa je šola pristopila, kot ena izmed prvih šol v Sloveniji, k projektu uvajanja mobilne specialno pedagoške pomoči učencem na večinskih osnovnih šolah, v letu 2003 je šola iz občinskih sredstev pridobila stopniščni vzpenjalnik, v letu 2009 pa je šola dobila dolgo pričakovano dvigalo. Vseh

pridobitev, dejavnosti, projektov seveda ni mogoče naštetih. Ob vseh priznanjih in plaketah ni nikoli pozabil poudariti, da izredno ceni in verjame v svoje sodelavce, da se zaveda njihovega doprinosa za napredek in razvoj šole.

Čas bo postavil vse na svoje mesto, ovrednotil naša dejanja, izbrisal zamere, poglobil hrepenenje in utrdil zaupanje. Takrat se zopet srečamo in si trdno sežemo v roke.

Nevenka Vidmar

»Dal sem ti svoje srce in svoj razum, svojo fantazijo in svojo besedo, dal sem ti svoje življenje – kaj bi ti še dal?« Ivan Cankar (odlomek Bela krizantema)